

богиню Венеру [7:108]. Розгадати страшну таємницю вбивства, скоєного в «чорному будинку», Олексію Шуліці допомагає Лариса Лавриненко. Героїня живе у будинку, символічно забарвленому зеленим кольором, напр.:

— ...Ви живете у старому **зеленому** будинку на розі Артема й Полтавської, ваші вікна виходять на скверик, де ми зустрічалися, і в подвір'я (Кононенко).

У цій же повісті Є. Кононенко розширює семантичне поле кольоративу *сірий*, який у творі постає символом-відгадкою загадкового злочину, скоєного в «чорному будинку». Звичайні люди надають головним героям ту необхідну інформацію, яка врешті-решт розкриває таємницю минулого. Зустрічі героїв відбуваються в звичайних, у прямому й переносному значеннях, сірих місцях, напр.:

А жив Святик по вулиці Мирній, зараз її нема, у будинку із **сірого** каменю, і вікна їхньої кімнати виходили на вулицю (Кононенко).

Сірий колір асоціюється із такими поняттями, як «зречення, смирення, меланхолія, байдужість і, в сучасній термінології, як порівняння для нудної розважливості» [7:332]. У Є. Кононенко образ смерті переплетений із траурним *чорним* кольором і протиставляється не типовому, традиційному *білому*, а незвичному — *сірому*. Авторка розширює семантичне поле традиційного тлумачення кольоративу *сірий*: у повісті — це символ-відгадка до загадкового злочину.

Якщо в Є. Кононенко *сірий* колір є розгадкою до правопорушення, то у Т. Зарівної — семантика його інша. Понятійне поле кольору *сірий* виразно асоціативні номінації життєвих понять, напр.:

Життя, прикрашене любов'ю, незмірно виграло перед **сірим** і одноманітним існуванням без неї, тому егоїстично пильнувала ту гарячу течію ... тільки б жити з ним завдяки самому святу, яке він уособлює (Зарівна); Почувався ніби винним перед вуйком, бо існував **сіро**, дрібно, мовби усі, але такий дріб'язковий час настав, а може, нарешті, добрий до ось цієї людини, бо дав їй жити... (Зарівна).

Сірий колір вбирає фарби чорного та білого, виокремлюється серединними тонами, можливо тому й уособлює одноманітність, буденність повсякденного життя.

У палітру кольорів повісті входить також білосніжний колір, який символізує чистоту, прагнення жити далі, напр.:

Вони [Лариса й Алекс — Т. М.] прокинулися о дев'ятій, поснідали й вирушили в дорогу, ніби жажіття давніх часів і не навідувались до **білосніжного** номера п'ятизіркового готелю (Кононенко).

Найбільш суперечливий за своєю символікою є *жовтий* колір, який може відображати як позитивні, так і негативні сторони людського життя (залежно від контексту й відтінку). Цей колір має негативні асоціації, коли позначає різнобарв'я осіннього листя і переспілих плодів. Позитивні асоціації відображаються теплими жовтими відтінками цього кольору, які перегукуються із сонячною символікою золота [7:97]. У прозовій мові українських письменниць *жовтий* колір виконує різноманітні стилістичні функції. Напр., у Є. Кононенко чорно-жовта палітра увиразнює трагічність події, зумовленої неочікуваним убивством жінки, при цьому жовтий — це символ людської скорботи, напр.:

Тільки на столі Мар'яни стоїть її портрет з чорною стрічкою навкоси і ваза з двома **жовтими** трояндами поряд (Кононенко).

М. Матіос репрезентує палітру кольорів із включенням жовтого. Змальовуючи «зрадницькі цукерки-півники», якими пригощали головну героїню роману «Солодка Даруся», авторка одночасно розкриває внутрішній світ своїх героїв: офіцера та маленької дівчинки. Письмениця використовує шкалу «зелений — червоний — жовтий». Напр.: спершу

«то був **зелений** півник-льодяник» (Матіос).

Традиційне трактування кольоративу *зелений* як «оновлення життя, молодості, свіжості, символізує надію і радість» [2:343] змінюється. М. Матіос розширює семантичне поле кольоративу *зелений*: він стає символом спокуси, напр.:

Він [офіцер — Т. М.] мовчки смакував льодяником з такою насолодою, що навіть здивований Дідушенко голосно ковтнув слину (Матіос).

Однак з наростанням трагічності ситуації колір цукерки знову змінюється:

офіцер одною рукою тримав двох півників — **зеленого**, *геть змарнілого*, і **чер-**